מג א מיי' פ"ט מסל' איסורי ביאה הלכה ו סמג לאוין קיא ועשין רמג טוש"ע י"ד סי' קפח סעיף ח:

מד ב מיי' שם פ"ז הלכה ח סמג שם:

מה ג מיי' שם פ"ז הלכה ח סמג שם:

מו ד מיי' פ"ב מהלכות טומאת צרעת הלכה ו סמג עשין רלד:

מז ה מיי' שם הלכה ט:

דין בתו מאנוסתו. כשהלו משכח פלוגתא בר מהאי ורזלה לומר דלאין זקן ממרא מודה בגזירה שוה זו:

עקביא בן מהללאל מממא. ואף על גב דעקביא מחמיר זמנין דהויא קולא כגון שרואה דם לחודו ומשלימתו לדם ירוק:

בלילי שבת ויומו. לאפוקי יום תחלה ואח"כ לילה אלא א"כ שפתה לילה שלם ואחר כך יום שלם כלילי שבת ויום שהיום הולך אחר הלילה: **בפלוגתא** דרבי יהושע ורבנן. פי' בקונטרס לרבנן אם נכנס למקדש חייב ולרבי יהושע פטור ולא יתכן דאפי' האי גוונא לא מחייב זקן ממרא כיון שהוא בשולה ויורד דהא ילפינן לעיל דבר דבר מוגמלא דבר דתנן בפ' [הור] כהן משוח (הוריות דף ט:) מביאין שולה ויורד על טומאת מקדש וקדשיו ויש לפרש כדפרישית לעיל* בכבר של תרומה: **רבי** יהושע אומר כיהה. פירש בקונטרס כאילו כיהה הגעב דהוא מסימני טהרה כשמשתנה בו לבן שלו לאחר הסגר וקשה היכי פריך בשילהי מזיר (דף סה:) ודילמא כיהה וממא הא לפירושו כל כיהה טהור ועוד לי' כיהה וממא הייט ת"ק ונראה כגירסת ר"ח קהה בקו"ף ול"ג אומר כלומר ר' יהושע הקשה ודקדק בדבר כמו *הקהה את שיניו וכן מקהו אקהייתא בשוקא (יומא דף קיז:) מחספים אסופות של בני אדם כלומר עמדו למניין ולא ידע הש"ס אם להביא ראיה לת"ק או לסתור ולהכי בעי מאי כיהה וקאמר כיהה וטיהר ומיהו בירושלמי דרש שבועות משמע דש כיהה ממא דאמר התם והתורה אמרה והנה כהה הגעב הכהה ממא וכהה מן הכהה טהור:

מרמו

[עמוד א ד"ה ורשב"ל]

[נהנדה של פסח]

דרב יצחק בר אבודימי. בתלו הן הנשרפין פרישית לה נבי בתו מאנוסתו דמהאי דינא יליפין והוא דבר שזדונו כרת: **פירוק עקביא בן מהללאל מממא**. דם הירוק הוי דם הגדה ואם אמר זקן ממרא כעקביא בן מהללאל מייתי לה לחיוב כרת שפעמים שרואה דם הירוק תורה אור בתחלת גדותה ולבסוף ב' ימים רואה דם לחודו ופוסקת והיא מתחלת למטת שבעה ימים מרחיים דם ירוק ומוכלת ומשמשת עם בעלה ב' ימים בגדותה לפי שדם הירוק טהור הוא והיה לה להתחיל למטת מרחיים דם לחודם: **מעין אחד הוא**. דם הבא בשטויים של נקיבה שהוא ממא ודם הבא לאחר שטויים שהוא טהור ממעין אחד הוא: **ספורה טימאתו**. כל שטויים: **וספורה טיהרתו**. לאחר שטויים וחזרה וטימאתו לאחר שכלין ימי טוהר: **ולוי אמר ב' מעיינות הן**. נסתם הממא לאחר שטויים ונפתח הטהור, וכשנסתם הטהור בסוף ימי טוהר ונפתח הטמא ואמרי' במס' נדה מאי ביניהו, בשופעת מתוך שטויים לאחר שטויים או מתוך שמוגים לאחר שמוגים לרב אע"פ שלא פסק מעיינה בתוך שטויים ויולא דם לאחר שטויים ממנה טהור, ולוי טמא עד שיפסוק שעה דטמא נסתם הטמא והשופעת מתוך שמוגים לאחר שמוגים לרב טמאה ואע"פ שזהו מעין עצמו של ימי טוהר ולוי טהורה מעין עד שיפסוק מעין הטהור ויפתח מעין הטמא ואי ליפלוג זקן ממרא ורבנן בהא קאתי לידי כרת ⊕ רבנן כרב והוא לוי אינא כרת לאחר ימי טוהר ⊕ רבנן כלוי והוא כרב אינא כרת בתחלת ימי טוהר דרב לקולא ולוי לחומרא: **קישפה ג' ימים כתוך אחד עשר יום כו'**. כתיב בפרשת זבה באחד עשר יום שבין נדה לנדה שהם הימים המביאין לידי זיבה ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים ותניא בפרק בתרא בתוספתא (נדה לו:) דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד מגיד שדם הקישוי שיצא קודם הולד מחמת עצר הקישוי אינו מביאה לידי זיבה וכ"ש דם שלאחר הולד אבל אם ראתה ג' ימים רצופין בהן מתוך קושי ושפתה קודם ילידת הולד יום אחד מעת לעת ששקטה ונחה מצערה ואח"כ ילדה בין מתוך קושי בין מתוך שופי הרי זו יולדת בזוב לפי שכיון שלאחר ג' שפתה איגלאי מילתא דלאו מחמת ולד אתא ונעשית בהן זבה למטת ז' נקיים כדין זבה וכל זמן שלא תספור ז' נקיים לא יהא דם שלה דם טהור ואפילו לאחר שטויים ואחר מלאת שמונים שלה לריכה שני קרבנות אחד לילדתה ואחד לזיבתה: **לילה ויום**. אבל מעת לעת לא חשיב שופי אם שפתה משש שעות של שלישי עד שש שעות של ד' הואיל והי"ל מקלת קושי ביום השופי לא הויא יולדת בזוב ור"ל לחומרא ורבי יהושע לקולא והייט דבר שזדונו כרת: **ששפתה מן הנער**. ואין לנו תושבין אם לא שפתה מן הדם: **כפלוגתא דשמואל ור' אבהו**. וכיון דאפילו הכי בי תרי ממונא מהאי וייהבו להאי בדינא דידהו והאך זה וקידש אשה באותו ממון לשמואל מקודשת לרבי אבהו אינה מקודשת דה"ל קידשה בגזל וקי"ל בפ"ב דקידושין (דף נב:) גבי מעשה דה' נשים שנתקדשו בכללה קידשה בגזל אינה מקודשת דהשתא אתי לידי כרת אי רבנן כשמואל ולקולא לרבי אבהו וחזקן ממרא כשמואל אתי לידי כרת דקא משוי להו קידושין ואי אתי אינש אחרינא לבתר הכי וקדשה מפיק לה מבתרא בלא גט וה"ל דבר שזדונו כרת בלא עדים ובלא התראה דאי איכא עדים והתראה הוי מיתת ב"ד ואי ליכא לא זה ולא זה הוי כרת: **ונפפה נפש פפה נפש**. במתכוין להרוג את זה והרג את זה ומיחייב ליה (רבי) ממון (ורבנן) פטורי וכפלוגתא בתלו הן הנשרפין ואי תפסו יורשין דהרוג ממונא דהורג ופטר ליה זקן ממרא וקידשו בו את האשה לרבי מקודשת לרבנן אינה מקודשת ואי אתי אינש אחרינא וקידשה מקודשת לשני הרי חיוב כרת בדבר: **נפיגם נמעלם**. גבי טוגף אשה הרה ונתן בפלילים (שמות כא) דמי ולדות: **בר"ג**. ואם הלקוהו ג' לר' שמעאל חייבין לו ממון כשאר חובל בחבירו ומקדש בו את האשה ולרבנן בדין הלקוהו ואם תפס ממונו וקידש בו אינה מקודשת: **ספק**. אם זה קדש אם זה קדש: **בספק**. כלומר כהה הגעב דהוי מסימני טהרה כשמשתנה הלובן לאחר הסגר (לרבנן) אם נכנס למקדש חייב כרת (לר' יהושע) פטור: **עד שיראה כשני גריסין**. שיעור הגעב כגריס על גריס וכתיב את האבנים אשר בהן הגעב על שתי אבנים על כל אחד ואחד שיעור נגע על ב' כתלים ובקרן זוית כגון מקטע דרומית מזרחית אורכו כשני גריסין ורחבו כגריסין שיהא בקיר הדרומי גריס וכן בקיר המזרחי והגעב כולו מחובר כאחד: **מאי טעמא דר' אליעזר**. דבעי קרן זוית: **כתיב**. "ומראיהן שפל מן הקיר" (ויקרא יג) וכתיב "והנה הנגע בקירות הבית": **זה קרן זוית**. ורבנן לא בעו קרן זוית והיכא דליתיה בקרן זוית ונכנס בה אדם ואח"כ נכנס למקדש לרבנן חייב כרת לר' אלעזר בר"ש פטור:

לפריחה

[ל"ל נתן]

לפריחה

לעיל מא. עב: עז. תגיגה יא: יבמות ג. כריתות ה.

נדה יט.

[נדה לה:]

נדה לו:

לעיל ג. ה: ל. כתובות כב.

[לעיל ה: ו.]

תגיגה יא.

[לעיל עמ'.]

[לעיל ה.]

כ"מ פו. נדה יט. מיר סה: ע"ש כתובות עה: נגעים פ"ד מי"ח

[לפי ניר' תוס' בכתובות, ובנדה רבה ובמיר איתא רב יהודה]

[נדה יט. זבחים מט:]

גליון השס

רש"י ד"ה בפלוגתא וכו' ואיתפסו יורשין עי' מוזי לבן תגיגה באחני סמס דף י ע"א ד"ה נפש: